

Литвин О. В.,
здобувач кафедри кримінального процесу
Національного університету
«Одеська юридична академія»

СКОРОЧЕНИЙ СУДОВИЙ РОЗГЛЯД ЗА КПК 2012 р.: ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА

Статтю присвячено дослідженню проблем нормативної регламентації процедури скороченого судового розгляду та її застосуванню у практичній діяльності на основі КПК 2012 р. Сформульовано пропозиції щодо удосконалення нормативної регламентації скороченого судового розгляду у КПК 2012 р.

Ключові слова: скорочений судовий розгляд, дослідження доказів, визнання винуватості, обставини, які ніким не оспорується, захисник, мотивування вироку.

Статья посвящена исследованию проблем нормативной регламентации процедуры сокращенного судебного разбирательства и ее применению в практической деятельности на основе УПК 2012 г. Сформулированы предложения по совершенствованию нормативной регламентации сокращенного судебного разбирательства в УПК 2012 г.

Ключевые слова: сокращенное судебное разбирательство, исследование доказательств, признание вины, обстоятельства, которые никем не оспариваются, защитник, мотивировка приговора.

Враховуючи спрямованість КПК України 2012 р. на застосування целерантних процедур, зрозумілим є залишення у тексті КПК т. зв. «скороченого судового розгляду» (ч. 3 ст. 349), яке мало місце і у КПК 1960 р., хоча і заслужило деякі критичні зауваження. Ч. 3 ст. 349 КПК передбачає, що суд має право, якщо проти цього не заперечують учасники судового провадження, визнати недоцільним дослідження доказів щодо тих обставин, які ніким не оспорується. При цьому суд з'ясовує, чи правильно розуміють зазначені особи зміст цих обставин, чи немає сумнівів у добровільності їх позиції, а також роз'яснює їм, що у такому

випадку вони будуть позбавлені права оскаржити ці обставини в апеляційному порядку.

Дослідженню проблемних питань нормативної регламентації цієї процедури та її застосуванню у практичній діяльності на основі КПК 2012 р. присвятили свої дослідження такі вчені, як В.І. Бояров, Д.В. Великодний, Г.П. Власова, І.В. Гловюк, Д.О. Захаров, Н.С. Карпов, Р.О. Куйбіда, Т.В. Лукашкіна, А.Г. Маланюк, С.М. Міщенко, Є.В. Повзик, А.В. Руденко, Г.І. Сисоєнко, В.М. Трофименко, А.В. Форостяний, О.Г. Яновська та ін., однак невірешеними у науці та такими, що викликають складнощі у практичній діяльності, залишилися

питання щодо умов застосування цієї процедури; кола судово-слідчих дій, що мають проводитися обов'язково; участі захисника; мотивування вироку.

Саме тому метою цієї статті є виявлення недоліків нормативної регламентації та проблемних питань застосування ч. 3 ст. 349 КПК, а також формулювання науково-обґрунтованих пропозицій щодо удосконалення нормативної регламентації відповідної процедури.

За КПК 2012 р. вже є пропозиції щодо удосконалення цієї процедури, зокрема: доповнення ч. 3 ст. 349 умовою, якщо обвинувачений визнає свою вину [1, с. 172]; умовою щодо обов'язкової участі потерпілого або його представника [2, с. 108]; проведення допиту обвинуваченого до визначення обсягу доказів, що підлягають дослідженню [1, с. 173]; участі захисника [1, с. 174; 3, с. 442–443]; обмеження кола кримінальних проваджень, у яких можливе проведення скороченого судового слідства [1, с. 174–175; 4, с. 141]; дій суду у випадках, коли обвинувачений у судових дебатах або при виголошенні останнього слова повідомить про нові обставини, які мають істотне значення для справи або спростовують пред'явлене йому обвинувачення [1, с. 176–177]; регламентація особливостей мотивування вироку, ухваленого у результаті проведення скороченого судового слідства [1, с. 178].

Така умова, як визнання обвинуваченим своєї вини, прямо не передбачена у ч. 3 ст. 349 КПК як умова скороченого судового розгляду, хоча як така зазначена у Інформаційному листі Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ «Про деякі питання порядку здійснення судового розгляду в судовому провадженні у першій інстанції відповідно до Кримінального процесуального кодексу України» від 05.10.2012 р.: «якщо обвинувачений повністю визнає свою вину в інкримінованому йому органом досудового розслідування кримінальному правопорушенні, погоджується з кваліфікацією

вчиненого ним діяння, а прокурор, потерпілий не висловлюють жодних заперечень щодо встановлених обставин, – суд вправі визнати недоцільним дослідження доказів, поданих на підтвердження події кримінального правопорушення, винуватості обвинуваченого у вчиненні кримінального правопорушення тощо».

Її відсутність у КПК викликає два питання, першим з яких є те, чи можливе проведення скороченого судового розгляду, якщо обвинувачений не визнав вину, однак не оспорує встановлені обставини. Відмітимо, що у судовій практиці визнання вини, як правило, розглядається як умова проведення скороченого судового розгляду [5; 6; 7; 8]. Хоча є приклади вироків, де не зазначається про визнання обвинуваченим вини: наприклад, зазначається таке: «Враховуючи те, що обвинувачений та інші учасники судового розгляду не оспарюють всі фактичні обставини справи і судом встановлено, що вони правильно розуміють зміст цих обставин, відсутні будь-які сумніви у добровільності та істинності їх позиції, суд, роз'яснивши учасникам процесу положення ст. 349 КПК України, провів судове слідство у справі щодо всіх фактичних обставин із застосуванням правил ч. 3 ст. 349 КПК України, визнавши недоцільним дослідження в цій частині інших доказів по справі» [9]. Вважаємо, що слід підтримати точку зору, що визнання обвинуваченим своєї вини має бути умовою проведення скороченого судового розгляду [1, с. 170]. Складно визнати логічним наявний підхід законодавця у нормативній регламентації цієї процедури із іншою целерантною процедурою – провадження на підставі угоди про визнання винуватості. Враховуючи положення ст. 472 КПК, умовою угоди про визнання винуватості є «беззастережне визнання підозрюваним чи обвинуваченим своєї винуватості у вчиненні кримінального правопорушення»; виникає питання, чому умовою цього провадження, де підсумком є узгоджене покарання, де передбачена обов'язкова

участь захисника, є визнання винуватості, а при проведенні скороченого судового слідства, яке не містить особливий додаткових гарантій саме для обвинуваченого – ні? Це указує на явний дисбаланс у регламентації останньої процедури, оскільки у ній обвинувачений також відмовляється від права на судовий розгляд, під час якого прокурор зобов'язаний довести кожну обставину щодо кримінального правопорушення, у вчиненні якого його обвинувачують, але не отримує жодних преференцій і не має достатніх гарантій охорони своїх прав і у контексті добровільного визнання винуватості, і у контексті участі захисника.

Відповідно, виникає і друге питання: чи можливе проведення скороченого судового слідства без допиту обвинуваченого. У літературі така можливість оцінюється протилежно [1, с. 172; 10, с. 53].

Вважаємо, що коректна відповідь на це питання може бути отримана тільки у нерозривній єдності із попереднім. Так, якщо обов'язковою умовою проведення скороченого судового розгляду є визнання вини, то визначити відношення обвинуваченого до пред'явленого йому обвинувачення у належному обсязі (тобто такому, що дозволяє встановити добровільність його позиції та правильність розуміння змісту обставин, які не оспорується) можливо тільки за умови допиту обвинуваченого у судовому розгляді; іншим чином встановити наведені обставини неможливо. Відповідно, проведення скороченого судового розгляду без допиту обвинуваченого неможливе. Відмітимо, що у ст. 326 КПК Республіки Білорусь регламентовано можливість прийняття рішення про скорочений порядок судового слідства лише після допиту обвинуваченого.

Порівняно із КПК 1960 р., ч. 3 ст. 349 КПК не містить згадки про обставини, які стосуються цивільного позову. Як указує Л. Б. Коваленко, у сучасній практиці за невизнання обвинуваченим вимог цивільного позову, які не входять до обставин кримінального провадження, при

з'ясуванні думки учасників судового провадження суд має право прийняти рішення про дослідження лише тих доказів, які стосуються цих вимог позову, і матеріалів, що характеризують особу обвинуваченого. Якщо з'ясується незгода обвинуваченого з розміром цивільного позову, який у свою чергу є обставиною кримінального провадження, тобто входить до об'єктивної сторони складу злочину і є елементом предмета доказування, відповідно до ст. 91 КПК України, застосувати спрощений судовий розгляд за його такої позиції не можливо [10, с. 53–54].

Вважаємо, що така позиція є дещо неточною. Розмір цивільного позову як такий не є обставиною кримінального провадження і не є елементом предмета доказування, оскільки елементом предмету доказування (п. 3 ч. 1 ст. 91 КПК) та обставиною кримінального провадження є вид і розмір шкоди, завданої кримінальним правопорушенням. Інше питання у тому, що вид і розмір шкоди може бути елементом складу кримінального правопорушення, коли «певні наслідки злочину передбачені як елемент складу злочину ... охоплюється поняттям «подія злочину», адже відсутність таких наслідків не дозволяє розглядати подію як злочин» [11, с. 239]; тоді вони встановлюються у межах п. 1 ч. 1 ст. 91 КПК, і оспорування цих наслідків у вигляді шкоди, дійсно, не дає можливості проводити скорочений судовий розгляд. У інших випадках невизнання цивільного позову є підставою для дослідження обставин та доказів лише у цій частині.

Умовою проведення скороченого судового розгляду є правильність розуміння учасники судового провадження зміст обставин, які не оспорується, добровільність їх позиції. Добровільність позицій сторін як умова характерна для аналогічних процедур за КПК Республіки Білорусь, Республіки Таджикистан, РФ.

Відмітимо, що законодавець за КПК 1960 р. передбачав що обов'язковість з'ясування істинності позицій учасників судового розгляду. Причини такого зву-

ження умов пояснити складно, і це обґрунтовано зазнало критики у доктрині [1, с. 168]. Відмітимо, що у вироках нерідкими є посилання на встановлення не тільки добровільності, а й істинності позицій учасників судового провадження [12; 13; 14], що, на нашу думку, свідчить про намагання суддів упевнитися у правильності розуміння характеру та наслідків цієї процедури учасниками судового провадження. Разом з тим, є поодинокі приклади, коли добровільність позиції не констатується у вироку. Так, наприклад, у вироку зазначається: «допитаний в судовому засіданні ОСОБА_1 повністю визнав свою вину в скоєнні злочину, щиро покався та повідомив суду обставини, за яких незаконно заволодів транспортним засобом. Потерпілий судові засідання не з'явився, проте, подав письмову заяву про відсутність претензій матеріального та морального характеру до обвинуваченого та розгляд справи за його відсутності. Враховуючи, що учасники судового розгляду не заперечували, суд, відповідно до ч. 3 ст. 349 КПК України, визнає недоцільним дослідження доказів, відносно тих фактичних обставин справи, які ніким не оспоруються, в тому числі і обвинуваченим. Учасникам процесу роз'яснено, що в такому разі вони будуть позбавлені права оспорювати ці фактичні обставини справи в апеляційному порядку.» [15]

Відповідно, потребує вирішення питання про участь захисника у процедурі скороченого судового розгляду. На нелогічність підходу законодавця у регламентації цього питання порівняно із провадженням на підставі угод вже зверталася увага вище. Відповідно, слід підтримати пропозиції щодо обов'язкової участі захисника у цій процедурі [1, с. 174; 3, с. 442–443], що й дозволить, по-перше, забезпечити кваліфіковану правову допомогу для правильного розуміння обставин, правильності встановлення яких він може не оспорювати, підтвердження добровільності його позиції, додаткове роз'яснення обвинуваченому, що у тако-

му випадку він буде позбавлений права оскаржити ці обставини в апеляційному порядку, по-друге, нормативізувати обмеження кола кримінальних проваджень, у яких є можливою така процедура.

КПК не передбачає особливих вимог щодо викладу мотивувальної частини вироку, ухваленого за результатами скороченого судового розгляду; це було характерно і для КПК 1960 р. За КПК 1960 р. було проведено узагальнення практики складання та оформлення судових рішень у кримінальних справах та справах про адміністративні правопорушення, де було зазначено таке: при проведенні відповідно до ч. 3 ст. 299 КПК так званого скороченого судового слідства суди по-різному формулюють мотивувальну частину вироку. Так, деякі суди обґрунтовують вирок лише показаннями підсудного, який визнав себе винним у суді, інші – посилаються як на показання підсудного, так і на те, що обвинувачення доведено матеріалами кримінальної справи, а є й такі, що наводять усі докази, котрі містяться в обвинувальному висновку, але які не досліджувалися в судовому засіданні, або ж їх оголошують у судовому засіданні, що відображається у протоколі. Правильною слід визнати практику тих судів, які, у разі застосування положень ч. 3 ст. 299 КПК, обґрунтовують свої висновки лише доказами, що досліджувалися у судовому засіданні (відповідно до ст. 323 КПК), із зазначенням, що показання підсудного відповідають фактичним обставинам справи і ним не оспоруються [16]. Зазначена проблема своєї актуальності не втратила, враховуючи відсутність нормативної регламентації таких вироків. Наведемо декілька прикладів з вироків на основі КПК 2012 р.

Так, у вироку *Самбірського міськрайонного суду Львівської області зазначено*: «Отримавши показання обвинуваченого, що відповідають фактичним обставинам кримінального провадження, враховуючи те, що обвинувачений не оспорує всі фактичні обставини

справи і судом встановлено, що він правильно розуміє зміст цих обставин, відсутні будь-які сумніви у добровільності та істинності його позиції, суд, роз'яснивши обвинуваченому ОСОБА_1 положення ст. 349 КПК України, провів судове слідство у справі щодо всіх фактичних обставин із застосуванням правил ч. 3 ст. 349 КПК України, поскільки учасники судового провадження не заперечують проти цього, визнавши недоцільним дослідження в цій частині інших доказів по справі. Обвинуваченому ОСОБА_1 роз'яснено, що він позбавлений права оспорювати обставини, які ніким не оспорювалися під час судового розгляду і дослідження яких було визнано судом недоцільним згідно положень ч. 3 ст. 349 КПК України. Суд вважає, доведеною винуватість обвинуваченого ОСОБА_1, у таємному викраденні чужого майна (крадіжці), а саме: 120 Євро, дві сковорідки та дві газові колонки, чим потерпілій заподіяно матеріальну шкоду на загальну суму 2054 грн. 29 коп., а тому кваліфікація дій обвинуваченого за ч. 1 ст. 185 КК України є вірною [17]. Як видно, посилань на докази, крім показань обвинуваченого, вирок не містить. Це характерно і для інших вироків. Наприклад, у вирокі Костопільського районного суду Рівненської області навіть не вказано на показання обвинуваченого: «враховуючи те, що обвинувачений та інші учасники судового розгляду не оспорюють всі фактичні обставини справи і судом встановлено, що вони правильно розуміють зміст цих обставин, відсутні будь-які сумніви у добровільності та істинності їх позиції, суд, роз'яснивши учасникам процесу положення ст. 349 КПК України, провів судове слідство у справі щодо всіх фактичних обставин із застосуванням правил ч. 3 ст. 349 КПК України, визнавши недоцільним дослідження в цій частині інших доказів по справі. Учасникам розгляду справи роз'яснено, що вони позбавлені права оспорювати обставини, які ніким не оспорювалися під час судового

розгляду і дослідження яких було визнано судом недоцільним згідно положень ч. 3 ст. 349 КПК України. Таким чином аналізуючи наведене суд вважає, що дії обвинуваченого вірно кваліфіковано за ч. 3 ст. 185 КК України, як таємне викрадення чужого майна, поєднане з проникненням у приміщення» [9].

Навпаки, у вирокі Білгород-Дністровського міськрайонного суду Одеської області зазначено: «Суд, з'ясувавши думку сторін кримінального провадження, роз'яснив сторонам кримінального провадження вимоги ч. 3 ст. 349 КПК України і наслідки обмеження обсягу доказів, визнав недоцільним дослідження інших доказів, крім допиту обвинуваченої ОСОБА_2 відносно фактичних обставин справи, допиту потерпілої ОСОБА_3 відносно цивільного позову, оскільки вони ніким не оспорюються, дослідженням тільки цивільного позову та доказів, які характеризують особистість обвинуваченої» [5], але при цьому вказав: «оцінюючи докази у сукупності, суд визнає винною обвинувачену ОСОБА_2 у інкримінованому їй кримінальному правопорушенні за ч. 1 КК ст. 125 України – як умисне нанесення легкого тілесного ушкодження» [5], хоча у вирокі мало місце посилання лише на показання обвинуваченої та висновок експерта, а обсяг дослідження доказів було обмежено дослідженням тільки цивільного позову та доказів, які характеризують особистість обвинуваченої.

Є приклад і більш розширеного мотивування. В судовому засіданні обвинувачений ОСОБА_3 свою вину у вчиненні злочину визнав повністю та показав, що дійсно 14.12.2014 року близько 02:00 години, перебуваючи у квартирі АДРЕСА_1, у нього виник умисел на таємне викрадення чужого майна, з корисливих мотивів, з метою протиправного збагачення, шляхом вільного доступу, таємно викрав із сумочки ОСОБА_2 фотоапарат марки «Canon» моделі «Power Shot A3400 IS HD» та гроші у сумі 150 гривень. Потерпілій шкоду відшкодував,

вибачився, розкаюється, просить суворо не карати. Крім повного визнання своєї вини обвинуваченим ОСОБА_3, його вина у вчиненні інкримінованого злочину повністю та об'єктивно стверджується іншими зібраними по справі доказами, однак, відповідно до ст. 349 КПК України, суд визнає недоцільним дослідження цих доказів стосовно фактичних обставин справи, оскільки цього не заперечують учасники судового розгляду і такі ніким не оспоруються. При цьому суд з'ясував в обвинуваченого, а також інших учасників процесу, чи правильно вони розуміють зміст фактичних обставин справи, чи немає сумнівів у добровільності та істинності їх позицій, а також роз'яснив підсудному та іншим учасникам процесу, що вони будуть позбавлені права оспорювати ці фактичні обставини справи у апеляційному порядку [18]. Про які інші зібрані докази йде мова залишилося із тексту вироку незрозумілим.

Все це вказує на невирішеність проблеми мотивування вироків за результатами скороченого судового розгляду. Як видається, враховуючи положення засади безпосередності дослідження показань, речей і документів (ст. 23 КПК), то суд при застосуванні цієї процедури позбавлений можливості посилатися у вирок на ті докази, які ним не досліджувалися; тому пропозиція у вироку «вказати докази винності підсудного, зібрані у справі, які не оспорує підсудний та інші учасники процесу, не розкриваючи змісту цих доказів» [19, с. 14] за КПК 2012 р. реалізована бути не може. Тому

мотивувальна частина такого вироку має, безумовно, містити посилання на докази, які були досліджені у судовому засіданні (зокрема, показання обвинуваченого; наприклад, викладені на кшалт: «В судовому засіданні ОСОБА_2 свою вину у крадіжці майна 17.04.2015 року в магазині «АТБ» за вищенаведеними обставинами визнав повністю, з переліком викраденого майна, його вартістю погодився, у скоєному щиро розкався. Показання обвинуваченого є послідовними, логічними й такими, що не викликають у суду підстав для сумніву щодо істинності його позиції» [13]), а також вказування на те, обставини кримінального провадження (повністю або у певній частині) учасниками судового провадження не оспоруються, не зазначаючи про докази, на основі яких їх встановлено, оскільки зібрані у досудовому розслідуванні та не досліджені у суді фактичні дані судовими доказами не є.

Із проведеного дослідження слід зробити такі висновки. Суперечливість судової практики у питаннях застосування ч. 3 ст. 349 КПК потребує уточнення нормативної регламентації відповідної процедури, яка у літературі отримала назву «скорочене судове слідство», «спрощений порядок судового розгляду», «скорочений судовий розгляд» щодо: закріплення визнання обвинуваченим своєї вини як умови застосування ч. 3 ст. 349 КПК; визнання обов'язковості участі захисника; закріплення особливих вимог щодо мотивувальної частини вироку, ухваленого за результатами застосування процедури, передбаченої ч. 3 ст. 349 КПК.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Повзик Є. В. Правові наслідки визнання підозрюваним, обвинуваченим своєї вини (порівняльно-правове дослідження): монографія / Є. В. Повзик; Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого. – Харків: Право, 2014. – 224 с.
2. Давиденко С. В. Особливості процесуального положення потерпілого в судовому розгляді за ч. 3 ст. 349 КПК України / С. В. Давиденко // Форум права. – 2013. – № 2. – С. 105–109: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2013_2_19.pdf.
3. Гловюк І. Деякі проблеми участі захисника у судовому провадженні / І. Гловюк // Актуальні питання державотворення в Україні: матеріали міжнародної науково-практичної конференції (23 травня 2014 року) / Редкол.: д. ю. н. І. С. Гриценко (голова), проф. П. С. Берзін (заст. голови), к. ю. н. І. С. Сахарук (відп. ред.) – К.: Прінт-Сервіс, 2014. – С. 442–443.

4. Власова Г.П. Спрощення кримінального судочинства України: історія, теорія, практика: монографія / Г.П. Власова; Держ. податк. служба України, Нац. ун-т держ. податк. служби України. – Ірпінь: Вид-во Нац. ун-ту ДПС України, 2014. – 424 с.
5. Вирок Білгород-Дністровського міськрайонного суду Одеської області від 03 квітня 2015 р. (Справа № 495/1943/15-к): [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/43480281>.
6. Вирок Чорнухинського районного суду Полтавської області від 21 листопада 2013 р. (Справа № 549/800/13-к): [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/35494370>.
7. Вирок Шепетівського міськрайонного суду Хмельницької області від 07 листопада 2013 р. (Справа № 688/3784/13-к): [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/35140344>.
8. Вирок Богодухівського районного суду Харківської області від 06 лютого 2015 р. (Справа № 613/149/15-к): [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/42600337>.
9. Вирок Костопільського районного суду Рівненської області від 31 грудня 2014 р. (Справа № 564/2874/14-к): [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/42596508>.
10. Коваленко Л.Б. Проблемні аспекти спрощеного судового розгляду у кримінальному процесі України / Л.Б. Коваленко // Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія Юридичні науки. – 2014. – Вип. 6–1. – Т. 4. – С. 52–56.
11. Кримінально-процесуальне право України: підручник / За загальною редакцією Ю.П. Алєніна. – Х.: ТОВ «Одіссей», 2009. – 816 с.
12. Вирок Петриківського районного суду Дніпропетровської області від 14 травня 2015 р. (Справа № 187/470/15-к): [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/44137964>.
13. Вирок Лубенського районного суду Полтавської області від 15 травня 2015 р. (Справа № 539/1644/15-к): [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/44193185>.
14. Вирок Іванівського районного суду Одеської області від 03 жовтня 2013 р. (Справа № 499/1331/13-к): [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/33994591>.
15. Вирок Прилуцького міськрайонного суду Чернігівської області від 10 лютого 2014 р. (Справа № 742/460/14): [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/37052263>.
16. Узагальнення практики складання та оформлення судових рішень у кримінальних справах та справах про адміністративні правопорушення: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/n0058700-04>.
17. Вирок Самбірського міськрайонного суду Львівської області від 30 грудня 2013 р. (Справа № 452/4006/13-к): [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/36445673>.
18. Вирок Галицький районний суд м. Львова від 20 березня 2015 р. (Справа № 461/977/15-к): [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/43295933>.
19. Шумов В.В. Вирок суду при спрощеній формі судового розгляду кримінальних справ: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 / В.В. Шумов; Харків. нац. ун-т внутр. справ. Х., 2011. – 18 с.

Lytvyn O. Shortened trial on CPC2012: theory and practice.

One of the celerantes proceedings in the CPC Ukraine is «the shortened trial».

According to the third paragraph of Article 349 of the CPC Ukraine the court has the right, if the participants in court proceedings do not object thereto, to find that examination of evidence in respect of indisputable circumstances is unnecessary. In so doing, the court ascertains whether said persons understand correctly the contents of such circumstances, whether there are no doubts regarding voluntary nature of their position, as well as explains to them that in such a case they will be deprived of the right to challenge these circumstances by way of appeal. There are many unresolved questions in theory of criminal procedure and practical activity, such as: list of obligatory is judicial-investigatory actions, participation of a defense counsel; motivation of judgments. The inconsistency of court practice in the application of the third paragraph of Article 349 of the CPC requires clarification of the

normative regulation of the procedure, which in literature is called «abbreviated judicial investigation» or «simplified proceedings» in relation to: fixing confession of guilt as the conditions of application of the third paragraph of Article part 3 of article 349 of the CPC; recognized the compulsory participation of defense counsel; fixing special requirements concerning the motivation part of the judgment, which is approved in the order of the third paragraph of Article part 3 of article 349 of the CPC. The motivation part of the judgment must contain links to the evidence, that had been examined in court (in particular, the accused's testimony), and also the indication that the circumstances of criminal proceedings (in whole or in part), which are not disputed by parties to criminal proceedings, without stating the evidence on which they are installed, because collected in the pre-trial investigation and is not investigated in court factual data is not judicial evidence.

Keywords: *shortened trial, examination of evidence, admission of guilt, indisputable circumstances, defense counsel, motivation of judgment.*

Стаття надійшла до редакції журналу 25.09.2015 р.